

De heer T. Model
Modelstraat 23
1264 KM MODELSTAD

*Aan sommige kinderen
zie je niks,
maar van binnen...*

Geen doorsnee-gezinsleven

Het is vrijdagochtend en Marianne haalt haar kinderen uit school. Het schoolplein is een kakofonie van geluiden en heen en weer rennende kinderen. Heel normaal voor iedere andere ouder. Een ramp voor iemand met autisme. Er verandert voortdurend heel veel, wat het onmogelijk maakt om alles waar te nemen. Voor Marianne is het extra lastig om daar te zijn, omdat ze geen gezichten herkent. Ze ziet details in gezichten, maar kan er niet één plaatje van maken: 'Soms lopen mijn dochter en ik straal langs elkaar heen.' Ze vinden elkaar uiteindelijk natuurlijk wel. Zo groot is het schoolplein niet. En er zijn meestal een paar bevriende moeders die hen helpen.

Aanpassen

Marianne en haar twee kinderen Allison en Kay hebben autisme. Voor hen ziet de wereld er anders uit dan voor anderen. Ze zien, proeven, ruiken en horen alleen details: het geheel ontgaat ze. Marianne heeft geleerd ermee te leven. En ze leert haar kinderen hetzelfde te doen. Eerder woonde het gezin in het centrum van de stad. Maar dat was veel te onrustig. Nu hebben ze een huis aan een landweg. Zo passen Marianne en haar man Erik zich steeds aan de situatie aan.

Overprikkeld

De kinderen van Marianne kunnen snel overprikkeld raken. En als dat gebeurt, reageren ze daar verschillend op. Kay krijgt gruwelijke spierpijn over z'n hele lijf. Als hij stress heeft, doet hij dingen in de verkeerde volgorde. Dan loopt hij tegen de deur aan, omdat hij vergeet dat hij de deur eerst open moet doen en dan pas erdoorheen kan. Hij heeft dan veel kleine ongelukjes. Allison krijgt kriebel over haar hele lijf en gaat heel veel slapen. Ze gedraagt zich als een baby. Bij beide kinderen merk je dan dat ze wisselende vaardigheden

hebben. Op goede dagen kunnen ze veel dingen wel, op slechte dagen vallen ze terug. Dat is in de buitenwereld slecht te plaatsen: eerst kan je iets wel, dan niet meer en op een andere dag toch weer wel. Hoe leg je dat uit aan iemand?

Kay en Allison zijn sociale kinderen; je kunt met hen praten of spelletjes doen, net als met andere kinderen. Maar pas als je ze de tijd geeft om eerst aan jou te wennen en als je meegaat in hun tempo. Kinderen en mensen met autisme passen zich voortdurend aan om mee te kunnen doen in onze drukke wereld. Duidelijk zijn, wat meer begrip tonen en geduld hebben maakt voor hen een groot verschil.

Tekst: Barbara Trappenburg

FONDS
PSYCHISCHE
GEZONDHEID

De heer T. Model
Modelstraat 23
1264 KM MODELSTAD

Amersfoort, <datum> 2010

Autisme verscheurt het gezinsleven.

Geachte heer/mevrouw <Naam>,

Als een van uw eetkamerstoelen op een andere plaats staat, zal niemand zich daar druk om maken. Laat staan als u een keertje wat later eet. Sterker nog, dat kan soms heel goed uitkomen.

Een kind met autisme ervaart zo'n verandering heel anders. Het wordt onrustig, kan in paniek raken of in blinde woede ontsteken. Want als je met een autistische stoornis bent geboren, werkt de informatieverwerking in je hersenen heel anders.

Er zijn naar schatting 200.000 kinderen met autisme in Nederland. Aan de kinderen zelf zie je niks. Maar autisme betekent dat heel veel gezinnen worden verscheurt. Dat is zwaar. Heel zwaar.

Kinderen met autisme maken moeilijk contact. Ze vatten woorden letterlijk op. Ze kunnen zich geen voorstelling maken van iets wat er niet is. Hun interesses beperken zich vaak maar tot een paar dingen. Ga er maar aan staan. Als kind. Als ouder.

Het Fonds Psychische Gezondheid helpt. Met voorlichting, met financiering van onderzoek, en met praktische hulp. Zoals het project waar ik nu uw aandacht voor vraag: een oppas voor autistische kinderen.

Uit onderzoek is gebleken dat ouders met een autistisch kind onder zware druk staan. Constant moeten ze op hun hoede zijn. Hun verdriet, schuldgevoel (volkomen ten onrechte) maar ook beperkte vrije tijd veroorzaken veel stress. Tegelijkertijd weten we dat die stress slecht is voor hun kind. Waar vervolgens de ouders weer onder lijden. Zo werken de gezinsleden elkaar steeds meer op de zenuwen en ontstaat er een vicieuze cirkel waaruit geen ontsnappen mogelijk lijkt – soms met dramatische gevolgen.

In een proefproject dat het Fonds Psychische Gezondheid wil ondersteunen, krijgen deze ouders een gespecialiseerde oppas. Zodat ze een paar uur tot rust kunnen komen. Samen uit eten kunnen. Of gewoon wat kunnen ontspannen op de fiets.

Hiervoor leidt de afdeling Orthopedagogiek van de Rijksuniversiteit Groningen een pool van twintig bachelorstudenten op. Zij gaan het eerste jaar twintig gezinnen ontlasten met opvang van maximaal twee momenten per week. Dit gebeurt onder toezicht van een instelling voor kinder- en jeugdpsychiatrie. Om de twaalf weken is er een evaluatie tussen ouders, student en hulpverlener. Bij gebleken succes wordt de hulp uitgebreid naar 1.800 gezinnen.

Het Fonds Psychische Gezondheid wil € 30.000,- aan dit belangrijke project bijdragen. Mag ik u vragen om een bijdrage daaraan? Met uw gift van bijvoorbeeld € 5,- of € 10,- zijn we al zoveel geholpen! Ouders van gezinnen met een autistisch kind worden elke dag opnieuw op de proef gesteld. Tot de uitputting nabij is. U kunt hen nu helpen.

Alvast hartelijk bedankt.

Met vriendelijke groet,
Fonds Psychische Gezondheid

Ronald Gorter, directeur

PS Leven met autisme is zwaar. Voor de kinderen die het hebben, maar óók voor hun ouders, broers en zussen. Wij helpen deze gezinnen aan een deskundige oppas. Help alstublieft mee.

